

N:o 120.

Viidentenä Sunnuntaina Loppiaisesta.

Evank. Matt 13: 24–30.

Toisen vertauksen pani hän heidän eteensä sanoen: taivaan valtakunta on ihmisen vertainen, joka kylvi hyvän siemenen peltoonsa. Mutta ihmisten maatessa tuli hänen vihollisensa, ja kylvi ohdakkeita nisuin sekaan, ja meni pois. Mutta koska oras rupesi kasvamaan, ja hedelmän kantoi, silloin näkyivät myös ohdakkeet. Mutta perheen isännän palvelijat tulivat ja sanoivat hänelle: Herra, etkös hyvää siementä kylvänyt peltoos? kusta siis sille ovat ohdakkeet? Niin sanoi hän heille: vihemies sen teki. Mutta palvelijat sanoivat hänelle: tahdotkos, että me menemme ja kokoamme ne? Mutta hän sanoi: en, ett'ette ohdakkeita kootessanne myös temmaisi ynnä heidän kanssansa nisuja pois. Sallikaat kasvaa molemmat elon aikaan asti, ja elon-ajalla sanon minä elomiehille: kootkaat ensin ohdakkeet, ja sitokaat heitä lyhteisiin ja poltettaa, mutta nisut kootkaat minun aittaani.

Mitä tämä vertaus merkitsee, sen on Kristus itse näyttänyt ja selittänyt tässä evankeliumissa, sillä näin sanoo evankelista v. 36–39: **Silloin laski Jeesus kansan ja tuli kotia. Ja hänen opetuslapsensa tulit hänen tykönsä sanoen: selitä meille se vertaus pellon ohdakkeista. Niin hän vastasi ja sanoi heille: joka kylvää hyvän siemenen, se on ihmisen Poika. Mutta pelto on maailma; vaan hyvä siemen, ne ovat valtakunnan lapset, mutta ohdakkeet ovat pahan lapset. Vihollinen, joka ne kylvi on perkele; elon aika on maailman loppu; mutta elomiehet ovat enkelit j. n. e.**

Näin selittää Herra itse tämän vertauksen merkityksen; emmekä me voi tehdä sitä paremmin, vaan meidän tulee ja tahdomme pysyä Herran Kristuksen omassa selityksessä, nimittäin että pelto on maailma, ihmisen Poika on Herra, joka kylvää, hyvä siemen valtakunnan lapset j. n. e. Tällä tarkoitetaan, että pyhällä kristillisellä kirkolla on ollut ja on maailman alusta aina sen loppuun saakka, jota tässä sanotaan elon ajaksi, pahoja roistoja keskuudessaan, joista se ei voi erillensä pääs-

tä, joten siis hurskaat ja pahat ovat tässä elämässä ja täällä maan päällä aina sekaisin toistensa kanssa.

Jotta siis ihminen voisi oikein käyttäytyä ja menetellä tässä, siihen vaaditaan joko suurta ymmärrystä, viisautta ja taitoa. Onhan monia vääräuskoisia ollut ennen muinoin ja on vieläkin, jotka tahtovat sellaista seurakuntaa, jossa ei keitään pahoja löytyisi, vaan ainoastaan viisaita, hurskaita, pyhiä ja puhtaita. Sellaista väkeä olivat kataarit ja donaatolaiset ja vielä tänäkin päivänä uudestakastajat, myntseriläiset ja monet muut, jotka tahtoivat surmata ja juurittaa pois kaikki, jotka eivät olleet pyhiä. Varsinkin ovat munkit vetäytyneet erilleen maailmasta, hylänneet kutsumuksensa ja asemansa ja ryömineet loukkoihinsa, saadakseen olla kaukana maailmasta, olla pyhiä, palvelella Jumalata paastoilla ja rukouksilla, niin ettei muka tarvitsisi elää niin pahaa elämätä, jota maailma viettää. Tällä eksymyksellä on aina ollut paljon menestystä maailmassa, kun vääräuskoiset ovat tahtoneet muodostaa niin puhtaan seurakunnan, ettei siinä mitään pahaa löytyisi. Tuo tauti on ollut aivan yleinen kai-

kissa hurskaissa, jotka siitä ovat olleet huolissaan ja murheissaan. Ja tässäkin sanotaan perheen isännän palvelijoista, että kun he näkivät ohdakkeitten kasvavan ja saavan vallan, niin he tahtoivat koko pellon puhdistaa, ettei siitä muuta nousisi eikä kasvaisi kuin ainoastaan hyvää ja puhdasta nisua. Mutta tämä teksti sanoo sitävastoin tykkänään toista.

Adam, jolla kahdessa pojassansa oli ensimmäinen seurakunta maan päällä, arveli myöskin, että hänen seurakuntansa pitäisi olla aivan puhdas eikä mitään rikkaruohoa siinä, mutta ennen kuin hän aavistikaan, karkasi Kain veljensä Aabelin kimppuun ja tappoi hänen. Tämä oli paha rikkaruoho, terävä ja pistävä ohdake. Samoin Noakin; kun hän vedenpaisumuksessa itse kahdeksantena säilyi ja jäi henkiin, niin luuli hän, että hänellä silloin oli kaunis ja puhdas seurakunta; mutta silloin lähti Ham matkaansa, häpäisi isänsä ja perusti oman puolueen häntä vastaan. Niinpä luemme Raamatusta kauttaaltaan, että näin on käynyt aina alusta saakka, ja meidän täytyy tunnustaa, ettei mikään seurakunta ole ollut niin puhdas ja pyhä, ettei siinä aina olisi ollut muutamia jopa useitakin pahoja hurskasten joukossa. Aabrahamilla huoneessaan Ismael, Iisakilla Esau; Jakopillakin oli poikiensa joukossa sellaisia jotka tekivät kylläkin pahaa. Keitä me sitten olemme, jotka tahdomme niin hallita, ettei mitään rikkaruohoa ja saastaisuutta olisi keskuudessamme.

P. Augustiinuksella on myöskin ollut paljon tekemistä ja väittelemistä tästä donaatiolaisista vastaan, jotka hekin tahtoivat tuollaisen seurakunnan perustaa ja erosivat sen vuoksi yleisestä ja kristillisestä kirkosta, jossa kuitenkin oli puhdas oppi ja joka oikein ymmärsi ja käytteli sakramentteja. Sillä jos tahdotaan liian paljon ruokota ja puhdistaa, niin tehdään täten pikemmin suurempaa vahinkoa. Täytyi hän itse Kristuksen ja hänen apostoliensa kär-

siä Juudasta keskuudessaan. Ja paavikunnassa on yleiseen laita niin ollut, että puhtaimmat munkit ovat olleet ilkeimpiä konnia, siitä puhumattakaan, että samalla ovat menettäneet evankeliumin; sitä paitsi ovat he vielä ulkoisessa elämässään olleet mitä pahimpia huorimuksia. Sen he siitä saivat, kun tahtoivat yksin olla puhtaita ja puhtaudellaan auttaa maailmaa, jonka hien ja veren he sillä näin kerjäsivät.

Sen vuoksi täytyy meidän sallia Juudaan jäädä apostolien sekaan ja monen pahan oikeaan seurakuntaan. Sanalla sanoen: asianlaita pysyy semmoisena, että minne Jumala perustaa kirkkonsa, sinne rakentaa saatana kappelinsa viereen. Tämä on nyt sitä, mitä evankeliumi tässä sanoo, nimittäin että minne perheen isäntä on kylvänyt hyvän siemenen, sinne tulee vihollinen ja kylvää ohdakkeita sekaan. Ei sen vuoksi pidä asiata säikähtää; en sitä minäkään tehnyt, kun olin alkanut puhtaasti ja selvästi saarnata Jumalan sanaa, ja kun kuitenkin uudestakastajia, sakramenttiläisiä, lainkieltäjiä ja muita villihenkiä kasvoi meidän kouluissamme. Enhän sille mitään voinut, sillä minä tiesin siemenen oikeaksi ja hyväksi, mutta ennen kuin älysinkään, oli perkele jo hiipinyt sisään ja kylvänyt tämän pahan siemenen hyvän sekaan. Hän se on, joka tekee niin paljon puolueita ja lahkolaisuutta, sillä hän tahtoo hänkin hääriä seurakunnassa, niinkuin hän heti alussa teki tahtoen olla ihmisten luona paratiisissa, ja joka myöskin aina, kuten Job sanoo 1: 6, **on Jumalan lasten kanssa.**

Niin muodoin täytyy meidänkin kärsiä, että hän kaikin paikoin tuppaa joukkoomme, tullen milloin toiselta puolen juutalaisten, turkkilaisten ja espanjalaisten kautta ja toiselta puolen paavin ja monen lahkokunnan kautta, jotka kaikki tahtovat olla meitä lähellä ja kylvää rikkaruohoa seurakuntaamme. Jos puhum-

me tai teemme mitä tahansa, tahtoo perkele kuitenkin oleskella keskuudessamme, kuten hän tuli Jobin luokse. Häneltä hän kukisti huoneen, tappoi pojat ja tyttäret, vaivasi hänen ruumistaan paisumilla ja pahoilla haavoilla ja kidutti sen ohella kauheasti hänen sydäntään Jumalan rangaistuksen tuskalla ja peljästyksellä; vieläpä alkoi oma vaimokin häntä torua. Eikä tosin voi asia ollakaan, niin kauvan kuin tätä elämätä kestää, niin on ollut alusta alkaen ja niin käy aina viimeiseen päivään saakka.

Siinäpä oikeata uskoa kysytäänkin, että osaamme oikein käyttäytyä, kun näemme ja koemme sellaista voimatta sitä torjua tai estää. Perheen isännän palvelijat luulivat keksineensä hyvän keinon, kun sanoivat: **Tahdotkos Herra, että me menemme ja kokoomme ne?** Mutta isäntä sanoi heille: **En, ettette ohdakkeita kootessanne myös tempaisi ynnä heidän kanssansa nisuja pois.** Mitä tällä tarkoitetaan? Pitääkö kärsittämän vääräuskoisia eikä kuitenkaan kärsittämän heitä? Kuinka näin ollen menettelen? Jos revin pois ja puhdistan rikkaruohon jostain paikasta, niin vahingoitan siinä hyvää siementä, ja se kuitenkin kasvaa toisessa paikassa. Samoin, vaikka minä hävitän pois yhden vääräuskoisen, niin nousee hänen perkeleellinen siemenensä taas kymmenessä muussa paikassa, sillä perkele koettaa kokonaan turmella tämän nisun kaikenlaisella rikkaruoholla. Kuinka nyt käytäydyn, että tässä voisin tehdä, mikä on oikein? P. Paavali sanoo Tiit. 3: 10: **Eriseuraisista ihmistä pakene.** Tuossa no selvänä määräys: pane hänet pannaan, äläkä ole missään tekemisissä hänen kanssansa. Mutta kuinka aiot saada sen yhteen sopimaan, ettet saa kitkeä pois rikkaruohoa vaan antaa sen kasvaa ja kuitenkin paeta sitä? Ken voi, hän antakoon tässä hyvän neuvon. Mutta jotta tämä parem-

min voitaisiin ymmärtää, niin tahdon sen selittää vertauksella.

Me kristityt olemme kaikki keskenämme ihmisen luonnollisen ruumiin kaltaisia, joka, niin kauvan kuin se maan päällä elää, ei ole koskaan aivan puhdas, ei sisällisesti eikä ulkoisesti. Se on saastainen sisältä, sillä se on täynnä limaa, nenästä vuotavata, ysköksiä, näljää, märkää, visvaa, kuraa, löyhkää ja kaikenlaista likaisuutta. Ulkopuolella on se sylhämäinen, nyppyläinen, köhnäinen ja ilettävä; sillä on räppäsilmit ja vuotavat korvat. Mitä kauvemmin se elää, sitä vähemmän siinä on mitään puhdasta ja kaunista. Kuitenkin me tiedämme, että kristittyjen ruumis tulevaisessa elämässä on oleva puhdas ja ihana, vieläpä paljoo kirkkaampi kuin aurinko nyt sillä sen täytyy ensin panna pois tämä ilettävyys ja saastaisuus, mädätä maassa ja tulla kokonaan puhtaaksi sekä hengellisesti että ruumiillisesti, muutoin ei Jumala huolisi siitä taivaassa.

Vaikka nyt ihmisen ruumis on näin raihmainen, ryppyinen, ilettävä ja saastainen, täytyy meidän kuitenkin raahata mukamme tätä kurjaa säkkiä, koska emme ilman sitä voi olla, sillä emmehän muuten voisi elää, siittää lapsia, pitää taloa, hallita j. n. e. Meidän siis täytyy kuljettaa mukamme haisevaa ja ruokotonta vatsaa, niin kauvan kuin tämä elämä kestää, jotta talon pito ja hallitus pysyisi voimassa, kunnes kaikki lapset on siitetty ja kaikki ihmiset syntyneet, joista Jumala kokoo seurakuntansa ijankaikkiseen elämään. Eikä täällä ole kukaan niin hupsu ja hullu, että hän sen vuoksi tahtois heittää pois, vihata ja vahingoittaa ruumistaan ja sen jäseniä, vaikka se aina onkin saastainen ja siivoton, vaan sitä elätetään ja holhotaan, kuten P. Paavali Efes. 5: 29 sanoo. Mitä raihmaisempi se on, sitä enemmän siitä huolta pidetään, niin että kun siltä jotain puuttuu, silloin ovat jalat juoksemassa ja kädet rientämässä mielellänsä sitä auttaak-

seen. Syhelmäistä ruumista koetetaan lääkittä tai ainakin ehkäistä rohtumaa. Jos se alkaa visvoittua ja märkiintyä, niin sitä puhdistetaan ja siistitään niin, ettei tälle vaan tälle saastaiselle jäsenelle tehtäisi mitään vahinkoa; ellei itsellä mitään ole, käytetään apteekkia ja kaikenlaisia lääkkeitä saastaisuuden puhdistamiseksi ja poistamiseksi.

Sanalla sanoen: vaikka ruumis olisi terveimmillensä, ei se kuitenkaan voi olla puhdas, vaan sen täytyy aina eristää itsestään sylkeä, ysköksiä ja muuta saastaa. Siitä huolimatta pysyy se kuitenkin aina siivottomana, syhelmäisenä ja pahanhajuisena, jota siitä ei voida poistaa eikä kokonaan ehkäistä sitä tykänään hävittämällä, kunnes kerran se hetki tulee, jolloin se lasketaan ja mullataan matojen ruoaksi, jotka syövät sen saastaisuuden, kunnes se jälleen tulee aivan uudeksi ja puhtaaksi. Kuitenkin täytyy ihmisen raahata sitä mukanaan ja antaa sen olla sellaisenaan kuin se on. Hän ei saa leikata eikä heittää siitä pois mitään jäsentä, koska se ilmankin on totisesti raajarikko, sairas, vieläpä häpeällinen, ilettävä, rietas, irstas ja turmeltunut. Kun jotain jäsentä ei enään voida auttaa, kuljetetaan sitä kuitenkin mukana kärsivällisesti, ellei se niin ilkeäksi rupea, ettei enään pysy ruumiissa vaan on niin kuollut ja mädäntynyt, että tahtoo muutkin jäsenet turmella.

Samoin on myöskin ihminen, vaikkapa hän olisi kristittykin, tässä elämässä saastainen hengellisessä suhteessa, sillä hän ei ole vielä synnitön, vaikka hänellä on syntein anteeksi antamus ja on pyhitetty Pyhän Hengen kautta. Kuinka tämä sopii yhteen? Vastaus: Me veisaamme kristillisessä uskonvirressä olevan totta, että meillä on kristillinen seurakunta, se on: pyhain ihmisten yhteys, jota Pyhä Henki on vahvistamassa, jossa synnit annetaan anteeksi, päästetään lain kanteesta j. n. e. Tunnusmerkkinä siitä ja sellaisen uskon

vahvistukseksi on meillä pyhä kaste, Kristuksen ruumiin ja veren sakramentti ja synninpäästö, niin ettei mitään epäilystä ole siitä, että jos uskomme, saamme kaikki synnit anteeksi ja olemme siis myöskin tämän uskon kautta vanhurskaat, parannetut ja puhtaat Jumalan edessä.

Mutta siitä huolimatta saavat kaikki kristityt tuntea vielä itsessään paljon inhottavaa ja saastaista; he eivät esimerkiksi mielellensä kuule Jumalan sanaa, eivät ole niin vahvoja uskossa, niin uljaita tunnustuksessaan, niin palavia rukouksessaan eivätkä elä niin täydellisesti Jumalan käskyjen jälkeen, kuin heidän pitäisi. Heissä toteutuu tuo vanha sanantapa, ikä tekee karummaksi, aika saattaa pahemmaksi. Sanalla sanoen: täällä ei ole ketään, jolla ei olisi moninaista raihnaisuutta ja heikkoutta, ja sehän on saastaisuutta ja syntiä, vieläpä niin suurta, että ihminen totisesti joutuisi kadotukseen, ellei saisi sitä anteeksi. Sellaista me myös paljoa suuremmassa määrässä ja voimallisemmasti tunnemme kuin koskaan sitä, joka meissä on hyvää ja puhdasta, ja sen vuoksi onkin meidän jokapäiväisenä haikeana valituksenamme, ettemme voi päästä tuosta syntisestä ruumiista, vaan täytyy meidän sitä raahata ja vetää mukana aina hautaan asti. Kuinka pitää nyt kristityn tehdä, kun hän itsessään havaitsee tuollaista saastaisuutta ja syntistä menoa? Hän ei voi sitä panna kerrassaan pois ja sen vuoksi täytyy hänen kärsiä siitä, paitsi että koettaa parantaa sitä niin paljon kuin voi. Hän ei saa joutua epätoivoon, ei pitää itseään kadotettuna ja hyljättynä Jumalan edessä eikä lakata uskoaan harjoittamasta. Hänen tulee tehdä parannusta, aina pitkittää toivossa ja avuksihuutamisessa, ja minkä kerkiää, riisua pois vanha ihminen ja sotia lihan himoja vastaan, kunnes kerran sellainen muutos tapahtuu hänen syntisessä ruumiissaan, että synti hänessä kokonaan lakkaa j. n. e.

Aivan ihmeellinen on kristityn laita, josta nyt puhumme. Onhan totta, että kun hän synteensä tähden oli Jumalan hirmuisen vihan alla ja ijankaikkisen kuoleman ja perkeleen vallassa, silloin Jumala antoi hänelle kasteessa niin suuren armon, että antoi hänelle sanansa luvaten pelastaa hänen synnistä ja kuolemasta j. n. e., ja on häntä niin suuresti rakastanut, että lähetti hänelle ainoan poikansa taivaasta ja antoi hänen tulla köyhäksi ihmiseksi hänen tähtensä, omalla verellään ja kuolemallaan maksaaksensa meidän syntivelkamme ja sovittaaksensa Jumalan vihan. Hän on lahjoittanut tämän poikansa hänelle kaikkine ansioineen ja tavaroineen; sen ohessa on hän myöskin pyhittänyt hänen Pyhällä Hengellään ja sanalla sanoen ottanut hänen lapseksensa ja kaikkein taivaallisten tavarain ja ijankaikkisen elämän perilliseksi sekä asettanut hänen taivaan herraksi kuoleman, perkeleen ja helvetin yli. Kun nyt kristitty kuulee, että Jumalan Poika on tullut taivaasta alas meidän tykömme, että hän on saarnannut meille ja antanut itsensä meille, eikö hän silloin, jos hän oikein ja täydellisesti sen uskoisi, hämmästyisi ilosta ja joutuisi ikäänkuin suunniltaan pois? Kukapa voikaan selittää tai käsittää, mikä suuri ja ylevä asia se on, että Jumalan Poika on tullut meidän lihaksemme ja vereksemme, vieläpä omaksemmekin? Enkelit taivaassa eivät kyllin voi ihmetellä sitä, että Jumalan Poika niin suuresti on rakastanut meitä viheliäisiä ja kadotettuja ihmisiä ja osoittanut meille niin sanomatonta armoa ja hyvyyttä, että on itsekin tullut ihmiseksi, puhuu kanssamme, asuu seassamme, kuolee meidän edestämme ristinpuussa j. n. e.

Jos nyt joku kysyisi sinulta ja sanoisi: Rakkaani, uskotko sinäkin, että Jumalan Poika, ijankaikkinen ja kaikkivaltias majesteetti, on tullut taivaasta alas sinun tähtesi, on kantanut Jumalan vihan sinun sijastasi sekä kuol-

lut synteisi sovittamiseksi? Mahtaneeko tuolla totisesti totta? Niin täytyy sinun sanoa, jos tahdot vastata oikein ja vilpittömästi sen jälkeen, kuin itsessäsi havaitset, ettet voi muuta kuin hämmästyä siitä ja tunnustaa, ettet saata sitä niin varmaan ja järkähtämättä uskoa eikä se tahdo niin painua sydämeesi, kuin sinä kuulet sitä. Kuitenkin täytyy sinun kristittyinä sanoa: Onhan se puhdas jumalallinen ja ijankaikkinen totuus; tiedänhän minä varmaan, että tämä on Jumalan sanaa, onhan minun rakas Herrani antanut minulle niin monta tunnusmerkkiä siitä, nimittäin korkeat sakramentit, pyhän kasteen ja Kristuksen ehtoollisen ja sen ohessa synninpäästön, jossa Jumala puhuttelee minua, kastaa minut, antaa minulle ruokaa ja juomaa, panee itse kätensä pääni päälle ja julistaa minut vapaaksi synnistä ja vihastaan. Mutta minä näen ja havaitsen valitettavasti, ettei se oikein tahdo saada sias sydämessäni ja etten voi uskoa tätä niin, kuin minun kyllä pitäisi.

Jos sinä nimittäin noin vakuutettuna ja varmana tuntisit itsessäsi tuollaisen uskon, kun kuulet synninpäästöä itsellesi julistettavan, niin et sinä olin tähden voisi olla suurimmalla riemulla ja taivaan ilolla sieltä lähtemättä. Samoin tekisit myöskin alttarin sakramenttia nautittuasi, jossa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen totinen ruumis ja veri sinulle annetaan. Et mielestäsi menisi sinne koskaan liian usein, sinä juoksisit ilosta ja kansa tungeksisi sen ympärillä, koska he siinä kuulevat Herran Kristuksen itse puhuvan. Mutta kun se meillä on joka päivä silmäin edessä ja saatavissa, niin menee se toisesta korvasta sisään ja toisesta ulos. Ja kun sinä saavut Herran ehtoolliselle, niin kuljet sinä ikäänkuin puupölkky sinne ja sieltä pois tai annat toisten mennä sinne ja pysyt itse poikessa. Samoin kuuntelet sinä myöskin Jumalan sanaa ja että Jumalan Poika on kuollut edestäsi yhtäläisellä

hartaudella, kuin jos hän kertoisi sinulle, että turkkilainen on lyönyt kuoliaaksi sulttaaninsa tai että keisari on ottanut vangiksi Ranskan kuninkaan tai jotain muuta sellaista satua. Et ajattele, että se koskee sinua, vaan olet siinä jääkylmänä eikä se sytytä sinun sydäntäsi; niin, sielusi autuudesta ja ijankaikkisesta elämästä et vähintäkään huoli.

Näin nyt eivät tee ainoastaan kaikki suruttomat ja hurjat ihmiset, jotka eivät Jumalasta välitä, vaan myöskin me, jotka kuitenkin rakastamme Jumalan sanaa ja halusta tahtoisimme olla kristityitä; me valitettavasti teemme samoin. Meillä ei voi olla sitä iloa siitä emmekä me voi saada sitä niin sydämiimme, kuin mielellämme sentään toivoisimme. Se ei tahdo oikein mennä sydämeen, ytimiin ja luihin, se ei lohduta eikä ilahuta meitä niin kuin sen pitäisi. Syynä on vanha Aatami, turmeltu-
nut luontomme, ja synti, joka meissä vielä asuu ja estää sekä sinua että minua, ettemme usko niin vakavasti kuin meidän pitäisi.

Ei sen vuoksi 2 Piet. 3: 18 turhaan sanokaan: **Kasvaka meidän Herran ja Vapah-tajan Jeesuksen Kristuksen armossa ja tuntemisessa.** Kavahtakaa, te kristityt, näin ajattelemasta: Me olemme kaikki tyyni päästä päähän oppineet ja uskoneet koko katekismuksen, Kristuksen, sakramentit, kasteen, synninpäästön, sillä te olette nyt vasta alkaneet ja olette vielä nuoria koulupoikasia. Laittakaa siis niin, että kasvaisitte ja lisääntyisitte ja ajan kuluessa yhä paremmin oppisitte, mitä se merkitsee, että Kristus on kuollut edestänne, niin ettei se ainoastaan hyrskynä ja vaah-tona häilyisi kielellänne vaan myöskin tunkeutuisi teidän sydämeenne ja panisi sen liik-keeseen, niin että siitä saisitte lohdutuksen ja iloisen mielen. Pitäisihän kristittyjen elämän syystä olla sulaa riemua ja iloa, mutta harvat ovat ne, jotka oikein tätä iloa kokevat. Kuitenkin on kristityillä, vaikka heidän suurem-

maksi osaksi täytyykin tuntee paljon heik-koutta, joskus esimakua siitä, ette he sillä voittavat pelkonsa synnin ja kuoleman tähden; sen vuoksi tavataankin muutamia sellaisia, joilla on tuollainen ilo. Me luemme pyhästä Monikasta, Augustiinuksen äidistä, että kun hän kerran meni Kristuksen ruumiin ja veren korkealle sakramentille, joutui hän niin syviin ajatuksiin Herran Kristuksen armosta ja hyväis-tä töistä, että luuli kohoavansa maan yläpuo-
lella ja huusi sen vuoksi kaikuvalla äänellä: Nouskaamme kaikki ylös taivaaseen.

Sellaisia kristityitä on ollut useampikin, esimerkiksi pyhä Agata ja Agneta, jotka niin iloisin aja reippaina menivät vankeuteensa, kuin olisi heitä viety tanssiin. Oi rakas Agata ja Agneta, kuinka saatoitte sanoa sitä tanssiin menoksi, kun teitä vietiin vankeuteen ja kuo-
lemaan? Sellaisia ihmisiä ovat kristityt: he tu-levat niin iloisiksi ja uljaiksi, että ylönkatsovat ja uhittelevat perkelettä ja kaikkea hänen pel-jätystään ja raivoaan. Kun pyhä Vinsentius makasi hehkuvilla hiilillä korventumassa Kristuksen tähden, sanoi hän sen tuntuvan sil-tä, kuin olisi hän maannut viileässä kosteikos-sa. Nämä ovat esimerkkejä ylevästä, lujasta ja vahvasta uskosta; heissä on sama evankeliu-min oppi tullut niin valtaavaksi, että ovat ai-
van juopuneet siitä opista, että Jumalan Poika on tullut tänne alas maan päälle ja ihmiseksi. Mutta sellaista iloa ja voimaa eivät pyhätkään aina tunne; emmekä me heikkouskoiset voi epäuskomme tähden päästä noin korkeaan lohdutukseen ja voimaan, sillä meitä vaivaa vielä liian suuresti perisynti, tuo saastainen tartunta, jonka juuret vielä ovat meidän lihas-samme. Vaikka me halustakin tahdomme us-
koa ja mielellämme kuulemme ja luemme Ju-malan sanaa, emmekä kuitenkaan pääse siinä niin korkealle kuin meidän pitäisi.

Toiset, niinkuin paavi ja hänen korkea-koulunsa, jotka ovat vaan rikkaruohoa, he

juoksevat siitä kauvas pois ja Jumalan sana tulee heille ikäänkuin mädäntyneeksi puuksi; he herjaavat ja kiroovat sitä ja huutavat sitä väärauskoisuudeksi. Kuinka kauvan ovatkaan Lövenin ja Kölnin yliopistot sitä keskuudessaan hautoneet, kunnes he nyt päästävät sen ilmoille, tuomitsevat kristillistä oppia uskosta väärauskoisuudeksi ja yllyttävät ja kiihottavat sekä keisaria että kuninkaita vainoomaan meitä, jotka kuitenkin emme opeta emmekä saarnaa mitään muuta kuin Jumalan sanaa ja varsinkin sitä pääkappaletta, että hän on antanut Poikansa meidän edestämme. Ah, tämä on kylläkin kauvaksi eksymistä. Näin tekevät myöskin kaikki lahkokunnat ja puolueet eikä heistä paljon eroa ne meikäläisistä, jotka kylästyvät ja väsyvät Jumalan sanaan ja pitävät sitä aasin saarnana sioille. He alkavat ylönkatsoa sitä, vieläpä vihastuakin sille, jos se vaan hiukankin heidän kimppuunsa käy. He eivät muuta etsi kuin omaa hekumaansa, seteleitään, rahojaan ja tavaroitaan, sekä kuinka voisivat juoda ja mässäätä; siinä heidän saarnansa on; mutta Jumalan sanan kuuleminen ja pyhällä ehtoollisella käyminen, se heitä inhottaa. Heidän mielestään se tuottaisi heille liiaksi suurta räsitystä, jos siitä pitäisivät huolta tai siihen jotakin käyttäisivät, että seurakunnat saisivat hyviä opettajia ja opetusvirka pidettäisiin voimassa.

Vaan meitä, joilla on Jumalan sana ja mielellämme tahtoisimme olla synnittömiä, kehoitetaan 1 Piet. 3: 18 **kasvamaan ja lisääntymään Kristuksen tuntemisessa**. Se tapahtuu siten, että kuta kauvemmin sen mieluummin kuulemme Jumalan sanaa, käymme pyhällä ehtoollisella ja saamme halua Jumalan käskyjen täyttämiseen, jota kaikkea voidaan sanoa kasvamiseksi Jumalan tuntemisessa. Älkää luulko, että jo olette kaikki tyyni käsittäneet ja että olette mestareita siinä. Näinpä P. Paavali Filipp. 3: 12 sanoi itses-

tään: **Ei niin että minä sen jo käsittänyt olen eli täydellinen olen; mutta minä ahkeroit- sen suuresti, että minä sen myös käsittäisin, niinkuin minäkin Jeesuksessa Kristuksessa käsitetty olen**. Sillä emme kuitenkaan voi ikinä tässä elämässä täysin oppineiksi tulla.

Kuinka meidän pitää tässä tehdä, sanot sinä, sillä onhan syntimme meille anteeksi annetut, niinkuin lapset ja me heidän kanssansa tunnustamme kristillisestä uskostamme: **Minä uskon Pyhän Hengen päälle, yhden pyhän kristillisen seurakunnan, pyhäin ihmisten yhteyden, syntein anteeksi saamisen** j. n. e. Virressäkin me veisaamme, että kaikki synnit annetaan anteeksi. Kuinka sitten pysyy niin monta syntiä minussa, kuinka voin olla vanhurskas Jumalan edessä ja kelvata hänelle? Kuinka minun siinä tulee menetellä? Vastaus: Jumala antaa synnin anteeksi sillä tavalla ettei sitä meille lueta eikä se enään voi kadottaa, kuten Daavid Ps. 32: 2 sanoo: **Autuas on se ihminen, jolle Herra ei soimaa vääryyttä**. Mutta siitä ei seuraa, että sinä siltä olet ilman syntiä, vaikka ne on sinulle anteeksi annettu, sillä sinä et vielä tunne itsessäsi kyllin sydämellistä halua totella Jumalata, käyttää pyhää ehtoollista, kuulla Jumalan sanaa j. n. e. Vai luuletko sinä, ettei tämä olekaan mitään syntiä tai sen olevan lapsen leikkiä, kun se, mitä Jumala sanassaan, ehtoollisessaan ja kasteessaan tekee sinulle, maistuu sinulle ikäänkuin mädänneeltä puulta?

Jos uskot Kristukseen, ottaa hän sinut omakseen sanallaan, ehtoollisellaan ja synninpäästöllään. Mutta sen opin panee hän sinun etees, että sinun tulee tuntea oma heikkoutesi ja saastaisuutesi, joka vielä on juurtuneena sinun lihassasi ja veressäsi, ja valittaa sitä hänelle, sekä rukoilla joka päivä anteeksi antamusta, sen ohessa myöskin lakkaamatta sotia itseäsi vastaan, etkä sinä saa höllittää ohjaksia syntisille himoillesi ja taipumuksillesi tai vas-

toin omaatuntoasi noudattaa niitä. Sinun täytyy siis vakavasti ja alituisesti kuolettaa ja tukeuttaa syntiä itsessäsi, sillä syntein ei pidä oleman ainoastaan anteeksi annettuja vaan myöskin lopulta aivan ulos revityitä ja juuritettuja. Eihän sinun pahanhajuinen ja syhelmäinen ruumiisikaan ole tuleva taivaaseen, ennen kuin se on puhdistettu ja kaunistettu. Meidän tulee siis ahkeroida ja harrastaa sitä, ettei ruumiimme jäisi virumaan saastaisuudessaan, hajussaan ja synneissään; meidän pyrintönämme tulee aina olla saada se toisellaiseksi, joka tapahtuukin haudassa. Kristittyjen elämä on sellainen, että sen tulee joka päivä kasvaa ja lisääntyä uskossa ja Hengessä, koska se ei tule täydelliseksi tässä elämässä; emmehän muuten tarvitsisikaan tuota P. Pietarin kehoitusta, että aina kasvaisimme armossa ja Herramme Kristuksen tuntemisessa.

Sinun tulee siis tietää, että synnit ovat sinulle anteeksi annetut, ei kuitenkaan sillä tavalla, että sitten saisit kuorsata suruttomuudessaasi, ikäänkuin ei sinulla enään mitään syntiä olisi tai kuin voisit sanoa: Ah, nytpä minun vasta kelpaa syntiä tehdä, koska synnit on anteeksi annettu, niin etteivät enään voi minua kadottaa. Ei, vaan näin pitää sinun sanoa: Rakas Jumalani, sinä olet pohjattomasta armostasi antanut minulle syntini anteeksi; auta myöskin, että tästä puoleen saisin halua sinun sanaasi ja ehtoolliseesi ja että kiitollisena ylistän ja kunnioitan sinua ja sinun Poikkaasi, jotta sinun nimesi tulisi minun kauttani pyhitetyksi, sinun valtakuntasi lähestyisi minua ja sinun jumalallinen tahtosi tapahtuisi minussa, niin että pääsisin Kristuksessa iloiseksi ihmiseksi, tekisin ja kärsisin kaikki halulla ja rakkaudella, jollaisia pyhät marttyyritkin ovat olleet, jotka eivät välittäneet kuolemasta, perkeleestä eikä helvetistä.

Synnit ei ole siinä tarkoituksessa meille anteeksi annettu, että nyt saisimme tehdä mitä

meitä haluttaa, sillä Ilm. Kirj. 22: 11 on kirjoitettu: **Joka vanhurskas on, se tulkoon vielä hurskaaksi; ja joka pyhä on, se tulkoon vielä pyhäksi. Joka paha on, se olkoon vielä paha, ja joka saastainen on, se tulkoon vielä saastaiseksi.** Sanalla sanoen: meidän tavaramme on sen laatuinen, ettei se vielä ole meidän käsissämme, vaan se on meille luvattu ja lahjoitettu sanassa. Meillä on se nyt kyllä uskossa, mutta ei kaikessa elämässämme eikä täydellisessä tuntemisessa. Sen vuoksi täytyy meidän työskennellä ja sotia yhä eteenkinpäin, ettei synti vaan usko ja sen hedelmät kasvaisivat ja lisääntyisivät meissä, kuten P. Paavali sanoo Room. 6: 6: **Me tiedämme, että meidän vanha ihminen on ristiinnaulittu Kristuksen kanssa, että synnin ruumis pitää turmeltaman, ettemme tästedes syntiä palvelisi.** Sisällinen uusi ihminen ei tule täydelliseksi meissä tunnin ajassa, vaan sen pitää vahvistua päivä päivältä. Sen vuoksi ei kristitty saa olla laiska eikä ruveta arvelemaan olevansa täydellinen, vaan hänen täytyy kasvaa ja lisääntyä.

Niinpä nyt olemme kuulleet, kuinka meidän tulee käsittää se, että synnit on meille anteeksi annettu, niin ettei ne kadota eikä niitä meille lueta. Nimittäin, että näin tapahtuu, jos vaan sodit niitä vastaan, opettelet suurimmalla ahkeruudella rukoilemaan Isämeidänrukousta, ymmärtämään uskoa, Jumalan kymmeniä käskyjä, ehtoollista ja kastetta, ja jos pyrkimisenäsi on tulla aina vaan yhä väkevämmäksi. Asia riippuu siis siitä, että harjoitat uskoasi siten, että vastustat sinussa vielä asuvata syntiä ja opit siis mitä kauvemmin sitä paremmin ymmärtämään kymmenet käskyt ja Isämeidänrukouksen. Jos tänään olet kärsivällinen, nöyrä, lempeä ja uskollinen, niin täytyy sinun kuitenkin ajatella huomenna tulevasi yhä enemmän sellaiseksi. Mutta jos asia niin on, että kyllä olen kuullut uskosta, Jumalan kym-

menistä käskyistä, kasteesta ja ehtoollisesta, vaan että sittenkin kuljen kulkuani, olen suruton ja luulen tietäväni kaikki, enkä tarvitsevani enään mitään oppia enkä harjoittaa, tai enää sotia mitään vastaan, niin silloin en muuta tee kuin petän itseni eksyttävällä luullolla, sillä siinä ei voi olla mitään vakavata eikä oikeata uskoa. Minä en nyt puhu hurskaisuista, jotka hekin kyllä jotain syntiä tuntevat mutta jotka kuten sanottu, sotivat sitä vastaan, vaan minä puhun niistä, jotka ovat aivan kyllästyneitä Jumalan sanaan. Sellaisia opetuslapsia on Jumalan seurakunnassa suuri joukko ja he ovat Jumalan sanan kiivaita vainoojia, vaikka sittenkin julkeavat kerskata kristittyjä olevansa. Aivan samoin ohdakkeet, joista Kristus tässä puhuu, seisovat hyvän siemenen joukossa ja ikäänkuin pöyhkeilevät ja kerskaavat siitä, että hekin kasvavat hyvässä pellossa.

Siis me kuulemme nyt, että Jumala synnin tähden tahtoo meitä harjoittelemaan kymmenissä käskyissä, uskossa ja Herran rukouksessa, niin että sillä täyttä totta tarkoitamme ja koetamme elää niiden mukaan. Hän vaatii, että sinun pitää kunnioittaa isää ja äitiä, ei tappaa, ei tehdä huorin, ei pettää, vietellä, valhetella eikä panetella lähimmäistäsi. Harjoita sellaista ja ota uskosi ja rukouksesi avuksi, niin on sinulla kylliksi oppimista. Silloin et siitä puhu ainoastaan suulla, vaan sinä myöskin seuraat sitä elämässäsi ja teoissasi, niin että teet sitä halulla ja ilolla sekä mielelläsi kärsit jotain, niinkuin marttyyrit ilolla menivät kidutuksiinsa ja sanoivat hehkuvia hiiliä ruusuiksi.

No nyt ymmärrämme me kristityt, että meidän ruumiissamme on riettautta, syntiä ja saastaisuutta ja että Jumala kuitenkin lukee meidät puhtaiksi, jotka olemme alkaneeet uskoa Kristukseen, sekä että meidän tulee aina vaan pitkittää tullaksemme yhä väkevämmik-

si ja ikäänkuin hämmästyneinä sanoa: Rakas taivaallinen Isä, onko totta ja pitääkö minun uskoa, että olet lähettänyt Poikasi maailmaan ja antanut hänen minulle, ja että hänen on minun tähteni täytynyt tulla ihmiseksi ja vuodattaa verensä? Ah niin, siitä ei ole mitään epäilystä. Siihen tulee minun sitten sanoa puolestani: No, sittenpä tahdonkin kaikkena elinainkanani kiittää, ylistää ja kunnioittaa Jumalata tästä armosta; en nyt enään tahdo varastaa, kiskoa korkoja, ahnehtia tai olla ylpeä ja kateellinen. Mutta jos vaellan suruttomana ja kuulen Jumalan sanaa hänen Pojastaan samalla tavalla kuin kuulen mainittavan, että Keisari on voittanut Ranskan kuninkaan, niin ei siitä ole minulle yhtään mitään apua. Mutta jos minä, kuten sanottu, oikein uskon, että Jumala on lähettänyt minulle Poikansa, silloin tulen minä aikaa voittaen yhä haluisemmaksi ja kannan silloin, ikäänkuin hedelmällinen puu, päivä päivältä yhä ihanampia kukkasiasia ja hedelmiä.

Katsos, tämä on nyt meidän oppimme, kuinka pääsemme vapaiksi omasta synnistämme ja saastaisuudestamme. Se on lyhykäisyydessään tällöinen: Usko Jeesukseen Kristukseen, niin on syntisi anteeksi annettu; mutta myöskin tukeuta syntiä, vastusta sitä, anna sille kuolettavia iskuja äläkä anna sen noudattaa himojaan, niin ettet vihaa etkä petä lähimmäistäsi, vaan olet ystävällinen ja avulias häntä kohtaan. Jos liha sinua estää, joka aina sotii henkeä vastaan, niin pakene Jumalan sanaan ja rukoukseen, niin voit sen hengellä tukauttaa. Samoin tulee sinun myöskin antaa lähimmäisesi omistaa rauhassa vaimonsa ja lapsensa. Ellei nyt liha luovu pahoista elkeistään, niin täytyy sinun, kuten sanottu, vastustaa sitä uskolla ja hengellä. Jos näet, että naapurisi pelto ja tila on parempi kuin sinun, niin älä siitä itsellesi havittele, vaan anna hengen sotia ja sano: Sinä ilkeä ahneus, kateus ja viha, minä

tahdon ajaa sinun pois, tunnen hyvin, että sinä tahdot halusta kostaa ja ahnehtia j. n. e., mutta sinun täytyy jättää se tekemättä ja hävetä mielitekojasi.

P. Paavali opettaakin sen vuoksi Room. 5, 6 ja 7 luvussa laajasti, **ettei synnin pidä valitseman meidän ruumiissamme** vaan tykänään kuolla ja hävitä. Senhän vuoksi se anteeksikin annetaan, ettei se enään olisi mikään herra vaan palvelija eikä voisi vahingoittaa, vaan että sinun tulee olla herra ja sanoa ruumiille: ilkeältä sinä haiset, olet täynnä pahaa ja saastaisuutta, vihaa ja kateutta, kostonhimoa ja likaista halua; mutta sinun täytyy joku aika olla kahleissa ja totella henkeä vastoin tahtoasi. Sinä ilkeä saasta, tässä et ole mitään saava aikaan, sillä henki on herra tässä talossa, hänellä täytyy myöskin olla ylivalta, hän pitäköön sinun himosi ohjaksissa ja hän se myöskin ristiinnaulittakoon ja tukauttakoon sinun. Näinhän P. Paavali Room. 8: 13 sanoo: **Jos te hengen kautta kuuletatte, niin te saatte elää.**

Kaikesta tästä voit sinä nyt myöskin ymmärtää, kuinka ohdakkeitten kanssa pitää menetellä, se on: vääriä oppeja eli uskonlahkoja ja vääriä kristityitä vastaan, joista tässä evankeliumissa puhutaan. Onhan meidänkin seurakunnassamme niin laita, ettemme voi päästää erillemme pahoista roistoista, semmoisista kuin väärauskoiset, lahkolaiset ja väärät opettajat keskuudessamme, sillä jos yhden heistä juurittaa pois, nostattaa paha henki toisen sijaan. Kuinka tulee minun sitten käyttäytyä? Minun tulee kyllä juurittaa niitä pois, mutta en saa kuitenkaan lyödä niitä kuoliaaksi. Paavilla joukkoineen ja kaikilla väärillä on myöskin sellainen nimi kuin olisivat he kristityitä. He hallitsevat ja opettavat seurakunnassa ja ovat kuitenkin Kristuksen vihollisia ja oikeita ohdakkeita, joista kernaasti olisin erossa. Herra, kitkenkö ja juuritanko ne pois

maan päältä? Älä, se ei ole sinun eikä kenenkään muun ihmisen vallassa eikä voimassa. Et myöskään voi sillä siihen päästä, että sellainen erottaminen maan päällä aikaan saataisiin, että nisu tarkalleen olisi erotettuna ohdakkeista, se on: lahkokunnat, väärauskoiset ja väärät kristityt erillään oikeista. Vaikka sitä yrittäisitkin, et sillä kuitenkaan muuta aikaan saisi, kuin että samalla repisit niitäkin pois, jotka vielä ovat käännettävissä ja kuuluvat hyvän nisun joukkoon.

Kuinka minun sitten tulee menetellä? Rakkaani, tee, kuten perheenisä tässä kääkee: salli molemmat kasvaa elonaikaan asti. Sinä kirkkoherra ja saarnaaja, hoida uskollisesti virkaasi, jatka opettamista ja neuvomista ja varoita ahkerasti kuulijoitasi kavahtamaan sellaisia susia; estä ja kiellä heitä tunkeutumasta sisälle ja julkisesti saarnaamasta, sillä sitä, että he salaa murisevat piilopaikoissansa ja oksentavat myrkkyään, ei tietysti käy estäminen, mutta saarnatuoliin ja alttarille et sinä saa, mikäli vallassasi on, heitä laskea. Muulla tavoin ei heitä voida tukauttaa, sillä jos yhden heistä väkisin hävitän, kasvaa kaksi sen sijaan. Sinun täytyy sen vuoksi siten kohdella heitä, että vastustat heitä Jumalan sanalla ja uskolla. Älä anna kenenkään ottaa pois tai tukauttaa puhdasta uskoasi, tunnustustasi ja kristillistä elämäsi; kehoita ja nuhtele heitä niin paljon kuin voit; ellei se tahdo auttaa, niin pane heidät julkisesti pannaan, jotta jokainen tietäisi pitää heitä vahingollisena rikkaruuhona, ja paeta heitä. Sanalla sanoen: samoin kuin sanon ruumiilleni, sinä velikulta, sinä kyllä tahtoisit mielelläsi varastaa, huorata, kostaa j. n. e. enkä voi estää sinua marisemasta, sillä se kuuluu luontoosi, mutta kuitenkin et saa paahuuttasi toteuttaa työssä.

Samoin myöskin: sinä väärauskoinen, murise vaan salanurkassasi, mutta mikäli minulla valtaa on, en laske sinua saarnatuoliin,

vaan sinun täytyy pitää hyvänäsi, että minä ja kaikki kristityt puhumme julkisesti sinua vastaan ja annamme sinun mennä, niinkuin P. Paavali Tiit. 3: 10 sanoo: **Eriseuraista ihmistä pakene, koska häntä kerta tai kahdesti neuvottu on.** Tämä on oikea tapa pysyä heistä erillään. Emmehän ihmisvoimalla ja vallalla voi heitä juurittaa ulos emmekä toisellaisiksi tehdä, sillä siinä kohden ovat he usein meitä voimallisempia, saavat pian kannattajia ja vetävät kansan puoleensa. Sen ohessa on heillä myöskin tämän maailman ruhtinas perkele puolellaan, joka heidät onkin kylvänyt hyvän siemenen sekaan.

He osaavat myöskin sangen hyvin kaunistaa asiaansa, ovat olevinaan sangen viisaita ja pyhiä ja nauttivat kunnioitusta kansan kesken. Niinhän nuo kauniit ja suuret ohdakkeetkin seisoa töröttävät ohran joukossa ruskeine kukkineen, kasvavat ylemmäksi ja näyttävät paljoa komeammilta kuin ohra itse. Niillä on rehevät, vihreät lehdet, kauniit ja suuret kukat, ovat ruusuisia ja vehmaita niinkuin viehättävät portot ja rehottavat varsin somina ja lihavina. Sitä vastoin ei rakas ohra näytä ollenkaan kauniilta eikä upealta, vaan seisoo aivan kellan vaaleana pellolla, niin että ken ei tunne niitä, hän ottaisi valalleenkin, että koska ohdakkeet seisovat hyvässä pellossa ohran seassa ja ovat noin paksuja ja suuria, niin täytyy niiden olla jotain sangen hyödyllistä yrttiä ja kukkaa. Mutta ne ovat kuitenkin ainoastaan pistäviä ohdakkeita, ei kellekään hyödyllisiä vaan sangen vahingollisia; jos niitä vaikka vaan koskettaakaan, niin pistävät ne käteen. Ohdakkeita ne ovat ja sellaisina pysyvät eikä niitä mitenkään voida parantaa, kunnes leikkuumies tulee, katkaisee ne, viskaa savikuoppaan tai tekee niistä seppeleen perkeleelle, jolloin ohra vihdoinkin pääsee yksin herraksi talossa.

Näin nyt emme mekään voi juurittaa pois kaikkia pahoja, vaikka muutamat, jotka ovat olleet vieteltyjä, usein pääsevätkin oikealle tielle jälleen. Jos me siis tahtoisimme juurittaa ohdakkeet tykkänään pois, emme voisi näitä repiä vahingoittamatta niitä, joista vielä tulee hyvä siemen. Meidän täytyy siis kärsiä niitä, kuitenkin niin, etteivät saa hallita meitä, vaan niinkuin meidän tulee tehdä synnille, jota emme tykkänään voi välttää emmekä hävittää pois, mutta jota emme kuitenkaan saa herraksi päästää. Me emme voi vanhoista ihmisistä tykkänään poistaa heidän ahneuttaan, emme myöskään nuorista heidän pahoja himojaan ja taipumuksiaan, koska synti on niin syvälle juurtunut lihaan ja vereen. Mutta kuitenkaan emme saa sellaiselle antaa ylivaltaa, vaan sen täytyy olla jalkaimme alla. Meidän tulee siis harjoittaa itseämme Jumalan käskyissä ja ottaa Isämeidänrukous avuksemme, kunnes oikein saamme Herran Kristuksen sylimme sulkea ja hän tulee kaikeksi sydämemme iloksi.

Emmehän myöskään voi kääntää paavia, emme hänen hengellisiansä emmekä muita kiihkoilijoita ja jumalattomia; mutta me tahdomme kuitenkin niin paljon estää heitä, etteivät he saa hallita meidän seassamme seurakunnassa. Sen tahtoo myöskin Herra Kristus antaa tiedoksi sanoessaan Matt. 13: 9 ja Luukk. 8: 8: **Jolla on korvat kuulla, se kuulokoon.** Meidän tulee siis olla varovaisia ja pysyä Jumalan sanassa, mielellämme kuulla sitä, emme saa antaa sitä väärentää itsellemme, sillä meidän tulee paeta ja välttää kaikkea, joka ei ole sen mukaista. Onhan monta sellaista ohdaketta, jotka tahtovat aivan puhtaista käydä; mutta sitten kun ne muutamia vuosia ovat salanneet ja peittäneet vanhaa konnuuttansa vaiipan alla, pysyvät ne kuitenkin samoina kuin ovat olleet, tulevatpa vielä aikaa voittaen pahemmiksikin.

Mitä pitää minun tähän tehdä? Annanko asian mennä menoaan? Ei, älä revi tuollaisia ohdakkeita väkisin pois toiselta taikka toiselta puolen, älä lyö niitä kuoliaaksi, vaan taistele niitä vastaan Jumalan sanalla, niinkuin P. Paavali Room. 6: 12 sanoo: **Elkääät salliko synnin vallita teidän kuolevaisessa ruumis-**sanne; se on: sinun itsesi eikä syntisi tulee olla herrana, sillä sinun syntisi on sitä varten anteeksi annettu, että sotisit niitä vastaan voitollisesti etkä tekisi mitä liha haluaa. Jos esimerkiksi näen lähimmäiselläni vaimon, rahoja ja etuja, jotka minua suuresti miellyttävät, niin tulee minun heti ajatella: Minä kuulen kyllä, että sinä ilkeä liha taas tunget päälle, mutta sinäpä et saakaan minussa tehdä, mitä mielelläsi tahtoisit, sillä sanassa sanotaan, että minun pitää rakastaman Jumalata kaikesta sydäimestä, pyhittää ja kunnioittaa hänen nimeään ja rakastaa lähimmäistäni niinkuin itseäni.

Menettele näin niidenkin kanssa, jotka muodostelevat lahkoja ja puolueita tai esittelevät jotain, joka ei ole yhtä pitäväistä oikean opin kanssa. Silloin täytyy myöskin hengen sotia puhtaalla opilla ja sen tunnustuksella, jota emme saa antaa riistää pois itseltämme, vaan jossa meidän tulee koettaa muitakin pysytellä. Silloin me olemme ja pysymme oikeamielisinä ja puhtaina pyhinä sekä oikeana hyvänä nisuna, vaikka meidän täytyykin kärsiä ja sietää sellaisia keskuudessamme, jotka eivät mitään muuta ole kuin rikkaruohoa, saviheinää ja ohdaketta ja jotka eivät tahdo kuulla eikä ymmärtää Jumalan sanaa, vielä paljoa vähemmin elää sen jälkeen, kuten laita on paavin ja hänen hengellisiensä ja viisastelijainsa Kölnin ja Lövenin sekä muiden samanlaisten perkeleen ohdakekukkain.

Maallisessa hallituksessa käy myöskin aina niin, että vilppiä harjoittavat suuressa mää-

rässä sekä aateli että porvaristo ja talonpojat. Sellaista vahingollista menoa tahtovat tietysti hurskaat ruhtinaat ja herrat halusta tukauttaa ja ehkäistä, mutta se ei ole heidän vallassaan. Voihan jossain hovissa tai kaupungissa joku konna kenties istua neuvoskunnassa ja johtaa maan tai kaupungin suureen turmioon ja tehdä paljon vahinkoa; vaikka sitten hänen herransa mielellään olisi hänestä erillään, on hän kuitenkin asemassaan niin lujassa ettei hän voi ilman suurta vahinkoa yht'äkkiä panna häntä viralta pois, tai sitten täytyy hänen ottaa huomioon jotain muuta asianhaaraa, jonka vuoksi hänen täytyy kärsiä häntä, kun ei voi kuitenkaan parantaa häntä. Hän voisi kyllä pian päästä hänestä erilleen panemalla hänen pois neuvoskunnasta tai virasta, mutta jonkun siitä seuraavan suuremman haitan takia täytyy hänen vähäsen kärsiä; toisin ei voi olla asiat suurissa hallituksissa, vaikka niissä onkin paljon apuneuvoja.

Niinpä on nyt usein ruhtinaalla tai herralla pahoja alamaisia, ylpeitä aatelismiehiä, porvareita ja talonpoikia, jotka tekevät paljon häntä vastaan; mutta jos hän ryhtyisi heihin käsiksi käymään ja rankaisisi heitä, seuraisi siitä mahdollisesti kapina heidän keskuudessaan tai jotain muuta sellaista pahaa. Sen vuoksi on hänen pakko pikemmin sanoa: Kyllähän tahtoisin tämän kurissa pitää, mutta suurempaa vahinkoa välttääkseni täytyy minun kärsiä pienempää. Näin menettelee hän, vaikka hän tietääkin, että hänellä on Jumalalta valta rangaista pahaa, mutta kuitenkin, välttääkseen sitä, joka on pahempaa, ja estääkseen suurempaa vahinkoa, täytyy hänen ainakin jonkun aikaa kärsiä tuota pientä vahinkoa, jonka pahat ihmiset hänelle saattavat. Sama on asia myöskin perheen hallinnossa: siinä täytyy isän usein jättää pahankurinen lapsi rankaisematta; herran ja rouvan täytyy renkiin ja piikaan nähden monessa kohden ummistaa silmänsä ja jättää

rangaistus toimeenpanematta suuremman vaurion välttämiseksi ja ettei sen kautta pahasta vaan pahempaa koituisi.

Niin ovat pakanatkin sanoneet, että hallituksessa täytyy roistoakin kärsiä sekä sietää tyrannimaista kuningasta ja pahaa ruhtinasta, ettei saataisi mitään pahempia herroja, sillä maallisessa hallituksessa on asia aivan sama kuin ihmisen ruumiissa, jossa on kaksi tai kolme pahaa haavaa. Kuinka niille on tehtävä? Pitääkö ne leikata pois, jotta niistä päästäisiin ja siten paha pakenisi? Ei, luullakseni, sillä siinä tapauksessa sinä aivan turmelisit ja tekisit lopun ruumiista. Anna vaan niiden olla, kunnes märkä on ennättänyt niistä juosta pois. Sama on myöskin laita maallisessa hallituksessa ja taloudenpidossa, jossa ei voida ilman vahinkoa ja mullistusta olla pahaa paitisi, vaan täytyy kärsiä sitä, kunnes sen aika tulee.

Niin on myös päätetty, että kristillisessä seurakunnassa täytyy kauniin ohdakkeen ja

rikkaruohon olla rakkaan ohran seassa; kuitenkin niin, että saarnatuolit ja sakramentit pysyvät puhtaudessaan, tai että jokainen kristitty omasta puolestaan pysyy siinä. Aivan samoin ruhtinas tai herra kärsii vilpillistä ja pahaa alamaista, kuitenkin sillä ehdolla, ettei hän tavoittele hänen hallitustaan eikä tahdo olla herra maassa, sillä sitä ei voi eikä saa hurskas ruhtinas kärsiä. Samoin myöskin kärsii hurskas isä jonkun ajan pahantapaista poikaansa, kuitenkin niin, ettei hän saa olla herra talossa eikä hallita tavaroita tai häneltä niitä riistää, vaan niin, että isä aina saa olla niiden isäntänä. Näin täytyy myöskin kirkkohallituksessa kärsiä pahoja, kunhan vaan oppi säilytetään puhtaudessaan. Me emme voi saada kaikkea niin puhtaaksi, kuin kyyhkyset sen olisivat ky-nineet, ennen kuin viimeinen päivä tulee; silloin on se oleva puhdas ja silloin rikkaruoho juurineen revitään pois ja ijankaikkisesti poltetaan. Amen.